

În zări albastre

Flavius Laurian Duverna

În zări albastre

Mă aflu Doamne-n zări albastre,
Mă aflu sus, între pământ și cer
Și-mi pare-un vis spre alte astre,
Dus de pasărea, cu-aripi de fier
Plutind, creație a minții noastre!

Și-aflându-mă, mai sus de nori
Stând și privind veșnicul soare,
Zburând prin spațiu,... te-nfiori
De vasta-Ți și marea-Ți lucrare
Ce-nveșmântată-i, în splendori!

Căci Doamne, Tu dat-ai știință
Omului, atunci când l-ai creat,
Ca studiind mult, în cunoștință
El să tot crească-n timp treptat
Prin cercetări largi și sânguință!

Și-astfel în mintea-i scrutătoare
Spre ceru-ntins marcat de stele,
A-ncolțit gândul, de-a fi-n stare
Să se îndrepte-n zbor spre ele
Animat, de voința-i cutezătoare.

Să zboare, a fost împins de dor
Pe ceru-albastru-n lung și-n lat,
Să afle vrând, cum este-n zbor
Când spre zenit, te-ai îndreptat
Pătruns, de cel mai scump fior.

Și, o Doamne, cât e de frumos!
Când dela mii de metri înălțime,
Privești spre lumea cea de jos
Știind că este-a ta și-ți aparține
Și c-o iubești din inimă cu patos.

În fața-mi, e zarea necuprinsă
E infinitul, cel plin de măreție,
E-a Ta tărie-a forței neînvinsă,
Mister prea sfânt spre veșnicie
Ieșit din dragostea-Ți aprinsă!

Și dacă prin viteză supersonică
În huruit lin acum mă deplasez,
E o minune-a minții... ce ridică
În suflet, veracitatea unui crez
Ce cu pregnanță el se certifică,

Anume: „Căci suntem de neam
Prin creațiune - din Dumnezeu,”
Și voia-Ți sfântă, de-mplineam
Puteam să fim spre-alt apogeu
Și multe alte lucruri cunoșteam!

Căci Doamne, gândul veșniciei
L-ai pus în mintea... ce i-ai dat,
Omului, când plăcerea bucuriei
Pierdută a fost sub greu păcat,
Dar... nu l-ai lăsat pradă pustiei!

Flavius Laurian Duverna